

הטור של חזרתי

הראל חזרוני מ"הזולה של חזרוני" של ארגון ה-OU בישראל

אמת אבא וכל ה'ש'אר

שלנו לתיקון אמת, הם האתגר הכי יפה שה' יתברך נתן לנו להתמודד איתו.

בוחרים להתמודד

וכאן נמצאת הבחירה. אתם צריכים לבחור בין דרך של ייאוש וזריקת אחריות על ההורים - "לכו תטפלו בעצמכם, תחזרו הורים נורמליים ואז נדבר" - לבין ההבנה שהאחריות מוטלת עליכם. הקב"ה שם את "כבוד את אביך ואת אמך" במקום טוב בעשרת הדיברות בשביל שנבין שאין כאן אופציה, זו לא מצווה למחמירים, זו לא מצווה רק לאלו שנפלו עליהם הורים מגניבים ומתחשבים, זו מצווה לכ-ו-ל-ם! הגמרא אומרת שמצוות כבוד הורים היא גם כשההורים שלך לוקחים לך את הכסף מהארנק וזורקים אותו לים, גם כשהם קורעים לך את הבגדים, ועושים לך בושות מול כל החברים שלך! אין כמעט גבול לכיבוד הורים (יש מקרים קיצוניים, שגובלים בפיקוח נפש, פיזי ונפשי, שבהם צריכים לפתור את העניין בצורה שונה). השאלה היא אם אתם מספיק אמיצים בשביל לקחת את האחריות ולהתחיל לכבד את ההורים שלכם בלי קשר לאופן שבו הם מתייחסים אליכם.

דע לך שלכל רועה זרועה

כולם בטוחים שנעמי שמר כתבה את "שירת העשבים" ושוכחים שזה ר' נחמן, כמעט מילה במילה. כולם שמים לב לשורה "כל עשב ועשב יש לו שירה מיוחדת משלו" ומטיפים להורים שלכל ילד וילד יש ניגון מיוחד, "רחנוך נענר על פי דרכו" - אבל שוכחים את השורה "כל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד". לכל רועה, לכל הורה, יש הדרך שלו לחנך, וברוב רובו של הזמן הוא עושה את זה מתוך אהבה ורצון טוב. אם לא נבין את זה, אם לא נבחר לכבד את ההורים שלנו, השורשים שלנו, את האדמה המתוקה שממנה אנחנו יונקים, אילו פירות יצאו לנו? איך יתייחסו אלינו הילדים שלנו? איך תתייחס אלינו האדמה שלנו? הארץ שלנו?

אוהב אתכם כל כך,
הראל.

אחים ואחיות אהובים ומתוקים שלי!

ט"ו בשבט הגיע, והוא אכן חג לאילנות. אבל מבחינתי ט"ו בשבט הוא קודם כול חג של כיבוד הורים. אני לא ממציא, הקב"ה כבר קישר בין שני הדברים: "כבד את אביך ואת אמך. למען יאריכון ימיך על האדמה". תשאלו: מה הקשר בין הדרך שבה אנחנו מכבדים את ההורים שלנו לבין האדמה המתוקה הזאת? יש קשר, קשר חזק.

משפחה לא בוחרים

ה' יתברך נתן לנו את הכוח העצום של הבחירה החופשית, שעל ידה אנחנו נבדלים מכל שאר היצורים. אבל נדמה שבדברים מסוימים נשללת מאתנו הבחירה. הנה, אדם יורד לעולם, נולד להורים שהוא לא בחר, לאמא עצבנית ולאבא קשות, מי רוצה כזה דבר? איך אומרים - משפחה לא בוחרים. אז מה הוא אמור לעשות עם זה? הוא יכול להאשים אותם כל חייו ולתלות את כל הכישלונות שלו בצורה שבה הם גידלו אותו. זה מה שעושה הפסיכולוגיה מיום הקמתה - אתה לא אשם בכלום! בוא נחפש איך ההורים שלך דפקו לך את החיים... - כאמת יופי. נמצאו האשמים בפרשה. אבל לאן זה יקדם אותנו? אילו בעיות זה יפתור עבורו?

והוא יכול להבין שהקב"ה שם אותו בניסיון, שההורים האלה, הדפוקים המעצבנים האלה, הם הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות לו בחיים. שוב: הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות לו בחיים. אחרת הוא לא היה מוריד אותו לעולם הזה ושם אותו בידיים שלהם. כל אחד מאתנו צריך לעבור משהו בעולם הזה, לתקן משהו, לעבור תהליך. אנחנו יכולים לתקן את עצמנו דרך לימוד תורה, דרך מפגש עם חברים טובים, דרך התמודדות עם צרות לא עלינו, ואנחנו יכולים לתקן את עצמנו בצורה הכי משמעותית דווקא במקום שהכי קשה לנו אותו, דרך ההורים שלנו. תחשבו על זה: למה כל משפט שלהם מעצבן אתכם בטירוף? למה כל דבר הולך קשה כל כך? למה הרגשות פה חזקים כל כך? כי יש כאן משהו שהוא הרבה מעבר לכל קשר נורמלי אחר בין אנשים. ההורים שלנו הם הדרך הכי חזקה

רגע אחרי
הבחירות
ולכבוד חג
האילנות,
חזרוני לוקח
את 'שירת
העשבים'
למקום אחר
לגמרי ומבקש
שתבחרו
בהורים שלכם

'כבד את אביך
ואת אמך'
זו לא מצווה
למחמירים, זו לא
מצווה רק לאלו
שנפלו עליהם
הורים מגניבים
ומתחשבים, זה
עשרת הדיברות, זו
מצווה לכ-ו-ל-ם!